

Sentit de mesura

Aquests darrers dies, talment com si oblidéssim el que som i el que representem en el panorama mundial, alguns han pretès desorbitar la nostra lluita presentant-la en un caire novíssim minimitzant-la en voler enlairar-la fins a la tarrinada. I és que hem de parar esment en no confondre l'heroisme amb el grotesc. Que la nostra lluita és heroica en gran manera ningú no serà prou agosarat per a desmentir-ho ni per a pretendre desconeixer-ho. Que el simple fet d'haver assolit la condició d'herois ens fa mereixedors d'un crèdit en la palestra mundial, és indubtable. Però la nostra heroicitat té un marc difícilment superable, i aquest marc és el territori hispànic. Per cavallerescos que siguem, per molt que l'esperit quixotesc s'hagi apoderat de nosaltres, no podem pas oblidar que per les nostres pròpies forces ens és impossible influenciar — a excepció de l'esfera espiritual — les decisions internacionals.

La nostra lluita és de tal magnitud que absorbeix totes les nostres energies. Nosaltres prou voldríem que tota l'opinió mundial prenguessi exemple en la nostra lluita contra el feixisme, i estem segurs que si no tinguéssim en compte altres factors que els que intervenen en la nostra contesa, el feixisme a tot el món es batria en retirada. Però, nosaltres hem d'estar atents a la nostra lluita a la qual hem de dedicar totes les nostres reserves, sense que per cap motiu poguem distreure — i fessim altrament ens exposaríem a què els esforços dels nostres combatents fossin estèrils — cap força que podem necessitar i necessitem continuament. I si no podem distreure cap energia, i això tothom ho sap, totes les preteses actituds heroïques de cara a l'exterior presenten un caire de tant elevat grotesc, que en altres circumstàncies, no tant tràgiques, faria riure. Si, potser sí que a nosaltres ens interessin les colònies portugueses, posem per cas, però d'això a amenaçar amb represàlies en cas de què canviïn de mà, sense el nostre permís, hi va un abisme. La nostra lluita nosaltres tenim possibilitats de portar-la fins a determinats llocs, però més enllà de les nostres possibilitats si algú ho ha somniat és que no ha tingut mai el sentit de mesura, tant essencial en la governació dels pobles, i del qual tanta gent sembla marcar.

A més, la nostra lluita té unes característiques ben pròpies, a pesar de què en alguns aspectes tinguem punts de contacte amb altres que s'han presentat en altres llocs. Txecoslovàquia, posem per cas, abandonada a la seva sort, com suara ho ha estat, que n'hauria tret d'una resistència aferrissada a la invasió alemanya? Posem-nos la mà al pit i per pocs coneixements geogràfics i històrics que hom tingui s'haurà de convèncer que seria engolida irremissiblement per la potent Alemanya, i a costa de què? A costa de milers i milers de vides, a costa de la destrucció de tot el país. Si hagués tingut una mínima esperança d'èxit! Però batre's sabent per endavant que hom és vençut sense remissió! Entre perdre la vida i la llibertat, conjuntament, en cas de resistència, o salvar la vida, en altre cas, els governants txecs no han tingut opció i han hagut de conformar-se amb la vida, tot i obtenint les màximes garanties perquè la llibertat no sigui totalment escarnida. Malgrat tot, Txecoslovàquia ha caigut amb glòria, per quan amb la seva actitud de sacrifici de la seva llibertat ha impedit o allunyat quan menys el perill d'una guerra mundial, per la qual no es creien prou preparades, amb esperança d'èxit, les nacions democràtiques que s'invien compromès a defensar-la sense perjudici després d'abandonar-la a la seva sort. Tothom ho havia com-

Resum setmanal de la guerra

Aquesta darrera setmana ha tornat a ésser de gran moviment a la zona de l'Ebre.

L'enemic, després d'una sèrie d'atacs a la Serra de la Vall del Cos va lograr infiltrar una falca en direcció a la Venta de Camposines, falca que com és de suposar ha estat batuda en brillants operacions pels nostres combatents que han infligit als facciosos enormes pèrdues.

Els darrers comunicats senyalen que la lluita prossegueix aferrissada a la serra de la Vall del Cos on es mantenen les posicions nostres i s'han iniciat operacions ofensives per iniciativa pròpia en el sector sud de la Venta de Camposines que han tingut èxit.

Els Exèrcits de Llevant, Centre i Extremadura han efectuat diferents cops de mà en els quals han arrabassat a l'enemic algunes dotzenes de quilòmetres de terreny i algunes posicions immillorables, principalment al sector de Toledo on les nostres tropes aconseguiren un progrés a avantguarda molt remarcable.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA PREVIA CENSURA

AVIACIO

A la zona de l'Ebre que és on es ve actuant amb gran intensitat, la nostra aviació ha prosseguit durant la setmana passada la seva lluita gloriosa, en la que en desenes de combats ha tombat passa d'una vintena d'aparells enemics entre caces i de bombardeig.

Les nostres pèrdues, segons els comunicats oficials, són d'uns cinc caces, alguns pilots dels quals s'han salvat.

Les defenses de la D. C. A. també han actuat amb èxit en els darrers set dies, aconseguint abatre diversos aparells.

En una de les repetides incursions que ha estat objecte la nostra ciutat per part de l'aviació espanyola s'ajudà un xarxer, fèu "plumas", com sembla que es diu en l'argot aviacionista, marxant marcadament tocat cap a la base mallorquina del crim.

També s'han reproduït els bombardeigs de la nostra costa per l'aviació italiana, reapareixent els hidros en l'avinentsa de les nits de clar de lluna; fent com sempre noves víctimes entre la població civil de les ciutats nostrades.

M.

La setmana internacional

Després de la tensió de les darreres setmanes la transcorreguda ha estat més aviat d'apaivagament. Continua la invasió de Txecoslovàquia prevista en els acords de Munic, sense incidents dignes d'esment. Polònia, per la seva banda, també penetra en el territori txecoslovac per a ocupar els territoris de llengua polonesa. I Hongria està en tràmits de fer-ho. Benes ha dimittit. La política exterior txecoslovaca prendrà ara, segons sembla, un altre rumb, dirigint-se a establir bones relacions amb els seus veïns i abandonant les seves relacions amb França i la URSS.

Sessions de les Cambres fran-

cesa i anglesa. En la primera amb facilitat obté Daladier un ampli vot de confiança. Chamberlain topa amb més dificultats, si bé no en la qüestió essencial — aprovació de la cord de Munic — sinó en qüestions més aviat de detall.

Nova reanunciació de les converses italo-britàniques. Ara amb més verosimilitud d'èxit. Dintre de poc converses italo-franceses que derivaran cap a un acostament de les dues nacions.

Continua, però, la política de rearmament. Europa continua greu.

P. S. T.

Commemoració del 6 d'octubre a Tarragona

Dijous passat, a les deu de la vetlla, començaren a acudir a la Comissaria de la Generalitat, per tal de complimentar el seu company de presó, l'actual Comissari Delegat de la Generalitat senyor Ramon Sanahuja i Soler, un nucli molt nombros d'ex-empresonats del 6 d'octubre, entre els quals recordem els senyors Ramir Ortega i Garriga, Josep Català i Villaseca, Lluís Marrugat i Ferrer, Marian Roca i Munter, Antoni Jiménez i López, Elies Gutiérrez i Abad, Benet Sardà i Vallespinosa, Manuel Mas i Santanà, Josep Filbà i Domingo, Guillem Ferrer i Coteron, Angel Castellanos i Alentorn, Policarp Pérez i González, Anacleto Arroyo i Dolcet, Josep Fosas i Deop, Jaume Batalla i Coll, Antoni Figuerola i Pedrol, Josep Bes i Boronat, Antoni Ferràs i Galí, Eusebi Aiguader i Artigas i Josep Vernet i Estadella, entre altres.

Entre els visitants i el Comissari de la Generalitat es creuaren frases de mútua consideració i estima; es dedicaren sentits records als companys caiguts per la causa de la llibertat i pels ex-empresonats que lluiten als fronts de combat contra la invasió estrangera; hom rememorà molts dels episodis d'aquella diada gloriosa, perllongant-se la reunió fins a mitja nit.

La reunió palesà l'esperit de

pres així o tot el món a excepció de Hitler i algun sector de la nostra premsa que consideren a Benes el culpable de tot.

franca camaraderia que, per damunt de la diversitat d'ideologies, regna entre els ex-empresonats del 6 d'octubre que foren els primers d'encendre, i conserven, el foc de la veritable unitat antifeixista.

S'acordà trametre diversos telegrams de salutació, entre altres al President de la República, President de Catalunya, Martí Rouret, Amós Ruiz Lecina, tinent coronel Gómez García, tinent coronel Ricard i coronel Pérez Farràs.

A iniciativa d'un dels concurrents es realitzà una subscripció pro campanya d'hivern, recaptant-se set-centes vuitanta pessetes que seran entregades a la Comissió Pro Ajut al Combatent (II Campanya d'Hivern).

Telegrames cursats amb motiu del 6 d'octubre:

"Excmo. Sr. D. Manuel Azaña, Presidente de la República Española.

Reunidos expresos seis de octubre, en acto íntimo, han acordado reiterar V. E. adhesión por vuestra conducta consecuente aquella fecha y siempre. Viva la República!"

"Honorable Sr. Lluís Companys, President de la Generalitat.

Reunits en acte fraternal empresonats sis d'octubre, totes ideologies, de les comarques tarragonines, u strameten la seva incondicional adhesió recordant la vostra gloriosa gesta que salvà Catalunya i salvarà la República. Visca Catalunya!"

(Acaba a la plana 2)

El 6 d'octubre i l'ajut al combatent

Amb motiu del 6 d'octubre, la Comissió Pro-Ajut al combatent (II Campanya d'Hivern), radià la següent allocució:

"Ciudadans:

Avui fa quatre anys que tots els homes dignes de l'Espanya republicana i al davant com sempre Catalunya, s'aixecaven contra un Govern que havia oblidat les essències republicanes i pretenia imposar un sistema contrari a l'esperit del 14 d'abril. Amb clara visió del que després la realitat ha vingut a confirmar el President feia des del Palau de la Generalitat una solemne declaració que fou escoltada per tots els catalans que s'aplegaren al seu redós per tal de bandejar el feixisme que pretenia apoderar-se de la nostra pàtria.

Fòrem vençuts! Però la derrota ens esperonà i poc a poc s'anà creant al voltant del Govern reaccionari una tal atmosfera de repugnància i fàstic que adjuntà tots els elements liberals, republicans i avançats del país en la lluita comuna contra els detentadors del poder. L'ambient era tant feixuc que provocà la dissolució d'aquelles Corts obtingudes mitjançant el suborn i la fallàcia. I el poble en les eleccions memorables del 16 de febrer bandejava del poder el feixisme. Els generals traidors no abandonaren, però, la partida i mancant a la seva paraula d'honor i aprofitant-se de la feblesa de certes esferes així com de la divisió interna d'alguns sectors antifeixistes, s'aixecaren contra el poder legítim i ens imposaren aquesta guerra, a la qual eridaren per llur impotència forces estrangeres, que per admiració del món sostenim cada vegada amb més entusiasme i més disciplina precursors de la victòria que s'apropa.

La Comissió Pro-Ajut al Combatent (II Campanya d'Hivern) ha cregut el seu deure commemorar aquesta gloriosa diada, per quan significa el començament del redreçament de la democràcia republicana que avui lluita als fronts de combat contra les forces de la invasió estrangera. Si nosaltres el 6 d'octubre ens haguéssim ajupit a la reacció, avui Espanya ja seria feu del feixisme. Afortunadament el gest de llavors fèu obrir els ulls a tots els democràtes i donà força al braç i ànim als combatents per a impedir la victòria del feixisme.

Es just, doncs, que en aquesta commemoració no oblidem els combatents. Ells són els seguidors de l'esperit del 6 d'octubre! Avui com llavors lluitem contra el feixisme! I avui com llavors lluitem per la nostra independència contra les forces de la reacció internacional!

S'apropa l'hivern. A malgrat de les seves inclemències els nostres soldats han de continuar en el seu lloc, i hi continuaran! El fred intens s'apoderarà dels seus membres, però continuaran aferrats al fusell disposats a atacar o rebutjar l'enemic! Què hi fa el fred si el nostre brau soldat sap que lluita per la independència del nostre país, per la nostra llibertat, per la seva i la dels seus familiars! I a pesar del fred i de les pluges i de les nevades aguantarà a peu ferm en el parapet i en la trinxera empujant el fusell i fent funcionar les metralladores que aniran exterminant l'enemic!

Però la reraguarda no pot pas oblidar-los. Lluiten per nosaltres, per la nostra llibertat i per la nostra independència! Donem-los la seguretat que la reraguarda es preocupa d'ells; que la reraguarda treballa per ells; que es sacrifica per ells. Evitem entre tots els efectes que l'hivern porta en si. Que quan lluiten, quan han de permanèixer a les trinxeres tinguin la necessària roba d'abric. Amb quin nou vigor no lluitaran llavors, i més en saber que és el poble que espontàniament acut a alleujar les seves necessitats!

(Acaba a la plana 2)

Cops de fuet

La nostra terra, que en els darrers cinquanta anys ha vingut sofrint una superabundant immigració de gent d'arreu de la Península Ibèrica, ha hagut de patir les accions acomodaticies d'aquests novvinguts, que en situar-se bé entre nosaltres han trobat més còmode sempre acomodar-se a les oportunitats i seguir les seves incidències que no mantenir-se en un punt fix, digne i honrat.

En el transeurs dels anys que portem de vida durant els quals hem mantingut sempre una línia ideològica recta, hem vist canviar al nostre voltant a moltíssims, no tan solament el color polític, sinó que la ideologia.

Si repassem els mòbils que aquets éssers tan variats, han tingut per fer aquesta metamorfosi, escrutant en la seva complexa psicologia, trobarem en el noranta per cent de vegades que el motiu prové del cas que esmentem en el capítol anterior.

La manca d'arrels que té l'acomodatíci fa que aquest no esperi estar ben arrelat per mantenir-se dret i llavors es doblega per buscar un suport d'oasió.

En els darrers vint anys, que és quant la nostra terra ha sofert una vertadera invasió, és quan es fa més pales aquest fenomen.

Tos recordem la "Patriòtica". Els còmodes i els desarrelats formaren la seva legió d'oportunistes que es varen acomodar a aquell moviment buscant el suport que l'oasió els brindava.

Mentrestant nosaltres seguïem el nostre camí dretur i anàvem col·leccionant noms dels camaleonistes.

Mes al, que suara ens fa l'efecte que tornem a travessar un altre període dels apuntats i creiem que també hauríem de tornar a col·leccionar les actituds de molts que tenim al nostre voltant, que altra volta a fi de no perdre la comoditat s'acomoden a una nova ideologia.

Després de recórrer Catalunya durant aquests dos darrers anys, és quan hom es dona compte del què passa.

El cas de Vic és un botó de mostra tant ressaltant que cal posar-lo en evidència. Allí tota la Lliga en pes s'acollí al nou comodi de torn.

Es pot dir que Vic és una població catalana, sí, però cal tenir en compte que darrerament havia augmentat quasi el cinquanta per cent.

L'acert que senyalàvem anteriorment nosaltres, es posa allí tant en evidència que inclús apareix propaganda en castellà de la nova aglutinació, que té a gran gala proclamar que és un exponent polític català.

Durant la dictadura de Primo de Rivera ocorrien molts casos semblants als que ara vénen ocorrent.

Barcelona, per ésser la ciutat on hi ha més gent d'aluví, és la més tarada d'aquest mal.

Ja cal que els catalans racials beguin de valent a la capital de Catalunya per desmpelegar-se d'aquest nou pugué que en aquesta ocasió apareix camuflat amb el ropatge de la llengua vernacle i amb un estoc de bateries que llenen les seves consignes nacionals? amb el so de la dolça llengua nostra.

Els catalans tenim una cortesia que ens mata. El més infelicit indumentat ens guanya el cor amb quatre frases amables, i volem ésser tan liberals que tirem la casa per la finestra o honor seu.

Al cap i al fi tot el devassall de retòrica de calcomania forastera que badocament ens han encolomat durant els anys darres, ha faltat poc perquè servis perquè els convi-

(Acaba a la plana 2)

Avis als subscriptors de "LLIBERTAT"

Degut a les actuals circumstàncies, en la impossibilitat de portar el diari al domicili dels subscriptors, són pregats aquests que passin a recollir-lo al domicili de la Redacció i Administració provisionals.

La responsabilitat dels republicans

Les circumstàncies que travessa el nostre país exigeixen als homes republicans un extremat sentit de la responsabilitat. La guerra transcendental de què és escenari el nostre territori, se sosté a nom de la República Democràtica que tant en l'aspecte legal com en l'internacional és el règim polític sota el qual actuen els pobles d'Espanya. Per aquest sol motiu — n'hi ha d'altres força remarcables — es justifica aquesta accentuació del sentit de responsabilitat que pesa sobre els republicans.

L'home sincerament republicà en aquesta hora ha de mesurar molt bé els seus actes i les seves paraules. Si comprèn la magnitud de tot allò que està en joc haurà d'acceptar els majors sacrificis d'ordre personal, mai, però, d'ordre ideològic. A la gran responsabilitat que té del mateix mode hi pot mancar, deixant-se arrossegar de certes amargors individuals més o menys justificades, com renunciant a oposar-se a les desviacions o desvirtuacions que pugui sofrir el règim republicà. La legitimitat constitucional de la nostra causa exigeix que es governi en república, i el suprem interès de la victòria requereix que dintre dels elements de fidelitat provada al règim, es cerquin els homes que per la seva aptitud i capacitat millors garanties de rendiment i eficàcia poden oferir en certs càrrecs que ara, pel sol fet de considerar que pertanyen a tal o qual partit o organització sindical, es permet que els arribin a ocupar gent poc menys que analfabets.

Els republicans no neguen a ningú el dret ni els mitjans per a elevar-se. Allò, però, que no poden admetre és que abans de posseir un cert grau de capacitat ningú no pugui ésser posat en llocs que exigeixen innegablement uns determinats coneixements. Aquesta no és una qüestió política; és una qüestió simplement de sentit comú.

Es un gran error creure que el silenci sobre certes coses inadmissibles és beneficiós per a la victòria. Contràriament, la victòria reclama que es liquidin algunes lacres que la dificulten o almenys la retarden.

Es per la mateixa responsabilitat que pesa sobre ells per allò que els republicans estan obligats a aixecar la veu en pro de la major eficiència de l'esforç que la guerra reclama del país. Qui recrimini aquesta conducta no pot ésser més que un inconscient o un aprofitat sense escrúpols de cap classe.

La política de la victòria no ha estat servida sempre i en tots els llocs amb tant d'encert i competència, com perquè es pugui titllar de perturbador a tot aquell que, amb títols que l'immunitzin de tota sospita de derrotisme, reclami els millors mètodes per assolir la el més aviat possible.

S.

Cops de fuet

(Ve de la primera plana)

dats de l'hereu ens foragitem de la taula.

Cal fer molt cas d'aquell defensor anònim del carrer al que un dia vaig sentir dir això:

— Passarà X, passarà X i passarà X, però Catalunya, l'esperit dels catalans, quedarà.

Així hem de treballar perquè sigui.

Es fa avinent a tots els associats de IC. A. D. C. I. que per manca de cobrador a partir del més actual hauran de passar a col·litzar els rebuts mensuals en el nostre estatge social situat a la Rambla de Pau Iglesias, núm. 11, de 12 a 1 del matí i de 3 a 5 de la tarda.

EL CONSELL DIRECTIU

Forasterades

Un dels dolors més punyents que causa la guerra és la contorsió que ha hagut de sofrir la convivència i més que la convivència el règim de vida que veniem desenvolupant abans de la rebel·lió militar els ciutadans de Catalunya.

Molta gent forastera ve parlant de sacrificis, però és una veritat com un temple que si hi ha algun sacrificat és el nostre poble.

Mai ens pagaran els que ens imposen aquesta mesura forastera de la nutrició en comú el sacrifici que això representa per nosaltres.

La nostra gent, tan individualista per excel·lència, causa pena en veure-la avesar-se al nou estil de menjadors col·lectius.

Perquè cal recordar qui som els catalans en l'art de la gastronomia.

Aquest triangle que és la Catalunya estricte produeix tot allò insuperable que necessita l'art de Brillat Savarin per satisfer i produir el goig de la vida plena.

Escalonadament, durant el transcurs dels dotze mesos de l'any, a les taules nostrades hi anaven desfiant les condimentacions dels variats productes agrícoles i bosquians, ramaders, avícoles, cunícules, ovípers marítims, que eren a no dubtar el llac de la convivència dins de les llars i de les famílies.

Entre nosaltres es produeixen en els dos sexes els saberuts que saben cuinar bé. Hi havia cases en les que el marit i la muller tot l'any sostenien un pugilat a fi de determinar qui era el millor condimentador d'un romesco o de la perdut a la vinagreta.

De totes maneres sempre sortien triomfants aquestes nostres mestresses, solemnes com a matrones, que amb el collarot als dits semblaven deesses omnipotents que feien tornar insuperable tot quan tocaven amb el seu ceptre culinari.

Dels cuiners de sexe masculí, tot i emportar-se la fama la gent marinera, era sapigut que els millors eren aquests sibirites anònims que tenien mitja dotzena de plats favorits que encisaven els més exigents.

Tant solemne era l'art del menjar a la nostra terra que fins en dia d'enterrament o de funerals, tot i que els ànims no estaven disposats a desprender-se de l'obsessió funerària, a les cases com cal feien un dinar pels familiars i els ajudants propi dels dies de gran festa.

Ja no volem parlar dels àpats de les festes majors, puix que eren rites com si diguéssim vulgars dintre de la nostra vida.

La desvinculació que volem posar de relleu en aquest escrit no ve solament d'ara. Ja feia temps que un prurit de còpia de les coses foranes portava a molta fer un abús dels ressopons i de l'encàrrec dels plats dels dies festius als Hotels.

Hem abusat tant de la còpia que darrerament l'única solució que s'ha pogut trobar per nodrir d'una manera eficient la població ha estat els menjadors en comú, cosa a la nostra terra que ni acceptaven els pescadors, forcats com estan a menjar-hi.

No creiem que el nostre poble s'acostumi a aquest estil foraster. I pot ésser que sigui aquesta una de les coses que li faci repensar més en acceptar les forasterades, que els experimentadors de doble, ens volen imposar amb una inconsciència pròpia de gent sotmesa o que viu tan obsessionada de les visions dels paradisos fotogràfics, que no es dona compte ni de la fesomia geogràfica i gastronòmica de la nostra terra.

Alguns dels que ens imposen aquests assaigs, semblen ésser la reencarnació dels esperits d'aquells forasters que acudien al nostre país amb el propòsit de viure dels desperdiciis que les nostres liberals mestresses deixaven, i que ara en moments de prova fan la seva venjança damunt dels cossos desorientats de molts catalans. I per això creiem que ni res ni ningú farà variar el tarannà que de centúries ençà té el nostre poble.

Ferestec.

El 6 d'octubre i l'ajut al combatent

(Ve de la primera plana)

Tarragonins! Comarcans! La Comissió Pro-Ajut al Combatent (II Campanya d'Hivern) us crida! Col·laboreu tots a les seves tasques! Contribuiu amb aportacions en roba d'abric o amb donatius en metàl·lic a la seva obra! Qui no té en aquesta guerra un familiar o quan menys un amic al front? Contribuint a la subscripció iniciada per la Comissió o aportant-hi roba d'abric contribuirà a millorar la situació del teu familiar o amic que lluita al front!

Per la victòria que s'apropa! Per la Independència de la nostra pàtria en perill! Per la llibertat! Per Catalunya! Per la República! Contribueix amb donatius en espècie o a metàl·lic a la subscripció iniciada per la Comissió Pro-Ajut al Combatent (II Campanya d'Hivern)!

Després d'aquesta allocució una representant de la Unió de Dones de Catalunya i Aliança de la Dona Jove també adreçà per la Ràdio Tarragona una crida als sentiments generosos de la reraguarda.

Durant aquests darrers dies en els actes que s'han vingut celebrant a fi de propagar l'ajut al combatent hi ha pres part l'orquestrina de la 46 Divisió, que amb tant d'encert dirigeix el mestre Cuevas.

Després de les primeres aportacions obtingudes tot fa pensar que la Comissió Pro-Ajut al Combatent (II Campanya d'Hivern) assolirà un èxit ben falaguer.

Joan Rebull obté el premi "Damià Campeny"

El nostre admirat amic el catalaníssim escultor Joan Rebull i Torroja, ha obtingut el premi d'escultura de la Generalitat de Catalunya amb el seu xamós "Nu de noia" que ja coneixiem a Tarragona per ésser on ha estat pastada aquesta encisadora creació.

En felicitar a l'eminent artista ho fem amb més emoció, puix que recordem que el seu tremp, lluny de minvar sota la impressió quasi quotidiana dels bombardeigs, ha sabut mantenir la fermesa necessària per anar produint més i millor cada dia.

La barbàrie italo-germànica podrà anar destruint el taller de l'artista, però mentre el sol aureoli les nostres contrades i hi hagi llum a la nostra terra ell anirà produint amb ritme segur i expressió magnífica la física finor femenina de la dona catalana.

Commemoració del 6 d'octubre a Tarragona

(Ve de la primera plana)

"Sr. Martí Rouret, Sots-Secretari de la Presidència.

Companys de presó, reunits en acte íntim commemorant 6 d'octubre, e, saluden fraternalment el seu volgre company."

"Teniente Coronel Enrique Gómez García, Inspector del Cuerpo de Seguridad.

Commemorando 6 de octubre nos hemos reunido ex-presos acordando enviarnos nuestros más cariñosos saludos."

"Sr. Amós Ruiz Lecina. — Diputado a Cortes. — Barcelona.

Amigos de prisión, reunidos motivo 6 de octubre, recuerdan cariñosamente su compañero."

"Tinent Coronel Joan Ricart i Marc. — Inspector de Sanitat del Cos de Seguretat.

Amb motiu 6 d'octubre, reunits ex-empresonats comarques tarragonines, us saluden cordialment."

"Coronel Enric Pérez Farràs. — Comandant Militar de Girona.

Empresonats 6 d'octubre comarques tarragonines, reunits fraternalment, saluden de tot cor el capità Pérez Farràs, heroi del 6 d'octubre."

Magatzems "LAS BALEARES"

Gran assortit en caçadores, sabates i tota classe de gèneres

Rambla 14 d'Abril, 47

Telèfon 1383

TARRAGONA

Al meu oncle Pervindre

ASSASSINS!

Després d'un mes d'esperar noves de la família i amistats, acaba d'arribar el correu de la nostra amada Catalunya; i les lletres, que es troben a les meves mans, són obertes en un "obrir i tancar d'ulls".

Quan més entusiasmat estava, una trista nova: el meu oncle Pervindre ha mort!

Pot ésser això? És possible, que la metralla feixista hagi posat fi a la seva vida? Passats els primers moments d'astorament, resto assabentat de què lluitant i defensant terra catalana (aquesta terra que tant estimava), ha mort heroicament, donant el pit, al criminal feixisme, opressor en tot moment de les llibertats!

Davant d'aquesta irreparable pèrdua, l'odi i venjança envers el feixisme, ha augmentat cent per cent! El feix internacional ha destruït una altra llar!... Una víctima més!

Als pocs mesos d'haver esclatat el moviment (i quan podia esperar molt més, puix que la seva lleua fins fa pocs mesos no ha estat mobilitzada), va sol·licitar l'ingrés a l'Exèrcit Republicà, per entendre que en aquelles hores greus era precis que tothom hi aportés la seva voluntat.

Com a tinent, va ésser un dels fundadors de la Brigada a la qual fins el moment de morir ha format part; ascendint després a capità, graduació que ha conservat fins el darrer moment de vida.

La terra que ell tan apreciava i estimava, l'ha defensat fins a morir! La formosa terra catalana, de la qual n'era un gran admirador — començant quan formava part de l'entitat catalanista "Els Pomells" i acabant, per la seva tasca patriòtica portada a terme en tot moment — ha estat qui l'ha recollit!

En aquests moments d'angoixa, recordo les paraules de la darrera lletra que vaig rebre no fa molt: "...ara més que mai animats, ja que aviat retornarem a les nostres llars amb els "llorers" de la victòria, i per tant, aixafat el criminal feixisme!"

No podrà tenir el goig de poder veure el triomf nostre, ja que a la "Serra Pandols" caigué com moren els homes: defensant la terra que els ha vist néixer!

Com a brau defensor de la llibertat del poble espanyol que has estat, i com a darrer homenatge, amb els ulls espurnejats de llàgrimes per l'emoció que no puc resistir, et prometo que: seguirem les teves petjades i que la teva mort serà venjada!

Estimat oncle Pervindre: Reposa en pau!

Ramon Coll i Valls.

Llevant, setembre 1938.

Notes informatives

AJUNTAMENT DE TARRAGONA

Avis

Es fa avinent a tots els posseïdors de bicicletes que dins del termini de deu dies, han de passar per les Oficines d'Intervenció Municipal, a fer la corresponent inscripció en el registre de vehicles i fer el pagament dels arbitris reglamentaris, essent d'advertir que, transcorregut el dit termini seran detingudes les bicicletes que circulin sense la nova placa i als propietaris se'ls aplicaran les sancions corresponents.

Tarragona, 3 d'octubre del 1938. — L'alcalde, J. Castelló.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA PREVIA CENSURA

COMIAT

Hem rebut unes lletres de comiat dels volguts amics Jesús Borràs i Josep Sagala, comissaris, respectivament del C.R.I.M. núm. 19 i del Batalló de Reraguarda núm. 19, en les que ens saluden i s'ofereixen en els nous llocs de destí que els han estat assignats per la superiotat.

En remarcar aquest comiat dels nostres estimats amics esperem que en els més importants llocs on han estat destinats, sempre podran comptar amb l'estima dels nostres ciutadans que tan aprecien la impropia labor que han vingut desenvolupant al front dels respectius Batallons a la nostra ciutat.

70 NOUS PARCEL·LISTES

El diumenge passat la Comissió municipal creada a l'efecte va donar possessió de les seves parcel·les a uns setanta ciutadans sol·licitants.

Aquestes parcel·les que estan encavades vora el pinar de l'Oliva, han estat dotades d'una urbanització molt racional i d'una bona quantitat de terra que a no dubtar i a no trigar gaire la veurem produir sota el treball amorós dels seus cultivadors.

UN PREC ALS AJUNTAMENTS

Desitjant la Delegació d'Ordre Públic publicar les llistes detallades de tots els ciutadans que han cooperat a la subscripció oberta amb motiu de la diada del 19 de juliol a profit de les víctimes de la barbàrie feixista, hom prega als Ajuntaments que no ho hagin fet encara, trametin relació nominal dels donants, amb la quantitat lliurada per cada un d'ells.

HOMENATGE A XAVIER GOLS

El Govern de la Generalitat acaba de retre un merescut homenatge a la memòria del qui fou un gran musicògraf i destacat compositor tarragoní, la pèrdua del qual, degut a la seva mort prematura, plorem encara tots els que ens interessen per les coses que tenen relació amb la Cultura i l'Art.

Ens referim a la disposició dictada pel Consell de Cultura del Govern de Catalunya, que ordena la impressió i edició amb caràcter oficial, del tan celebrat "Quintet" per a instruments de corda del plorat mestre Xavier Gols, llorejat en els Concursos Musicals de la Generalitat.

ADMINISTRACIÓ PRINCIPAL DE CORREUS DE TARRAGONA

Avis

Es fa avinent al públic en general que novament, a partir d'avui, és restablert el servei de Trameses Populares, però única i exclusivament i fins nou avís per als fronts de Catalunya.

S'adverteix novament per tal d'evitar molèsties i perjudicis que les dites Trameses Populares han de presentar-se perfectament acondicionades, millor en caixes de cartó o fusta i embolicades aquestes amb paper resistent o tela d'una peça ben cosida i amb els corresponents lacres o prescintes de plom.

No poden contenir botelles de cap classe, líquids ni matèries de fàcil descomposició. Els paquets que els continguts seran refusats, i els funcionaris encarregats de la seva recepció podran fer obrir pels mateixos interessats els paquets que sospitin que contenen les matèries o objectes prohibits.

Els límits de pes són 2 quilos. Les dimensions màximes, 30 x 20 x 15.

La tarifa, una pesseta. Hores d'admissió, tots els dies laborables, de 15'30 a 17'30.

Tarragona, 7 d'octubre del 1938. — L'Adm. Pral.

Sugrañes, impressor. — Tarragona